

ביתר - פלסטניר

2013 - 1973

חוגגים 40

מהדורה מיוחדת / 22 אוגוסט 2013 ט"ז אלול תשע"ג

האקסטרודר החדש מגיע 2013

1975

יוסף קושמרו

1987

תודות

לעמיקם ולולה על שעות רבות של עבודה באיתור התמונות, במציאת הקטעים מהפרוטוקולים הישנים, ובדאגה אינסופית שכל החומר יעמוד לרשותי.

למייקל אנדרסון שצילם בכישרון את כל עובדי המפעל.

לאיאן ג'וזף ששלח לי תמונות מאסף הצילומים המדהים שלו.

להדסה ראובני על סריקת התמונות וההקלדה.

הערה

בארבעים שנות קיומו של פלסטניר עבדו בו רבים וטובים מחברות וחברי הקיבוץ. לא כולם נזכרים בשמותיהם בעלון זה, אבל לא בגלל ששכחנו, אלא בגלל שאין העלון מתיימר להיות תיעוד היסטורי, אלא להביא פיסות מן ההיסטוריה. השתדלנו לתת תמונה שמייצגת את השנים שעברו, את ההשקעה, החריצות, האחריות והאהבה של האנשים למקום עבודתם.

קריאה מהנה, נטע

פלטטניר 2013 - דבר המנכ"ל

רציתי לספר לכם קצת על פלטטניר 2013, מפעל אשר חוגג השנה 40 שנה להיווסדו. פלטטניר הנו יצרן אריזות גמישות מודפסות מפוליאתילן. חלק מן האריזות מיועדות ליצרנים, אשר משתמשים בהן לארוז מוצר בתהליך, לפני הגעתו ללקוח הסופי. חלקן השני משמש את היצרנים לעטיפת סחורה הנמכרת ללקוח במרכולים. על לקוחותינו נמנים תעשיות כגון: תנובה, אוסם, יוניליבר, שטראוס, חוגלה, ומרבית התעשיות הקיבוציות שביניהן: פלסאון, אלכס, גן-שמואל פריגת.

צוות פלטטניר המונה ששים ושבעה עובדים, הנו צוות מגוון, יעיל ומתמיד, הנדרש להתמודד בסביבה עסקית לא פשוטה.

כושר היצור של המפעל עומד היום, לאחר ההשקעה בקו החדש, על הנתונים הבאים:

מחלקת שיחול (אקסטרוזיה) – מנהל את המחלקה **עופר חן**, ועובדים עוד כאחד-עשר מפעילי קו, המפעילים שישה אקסטרודרים. הרכש האחרון מתחיל לעבוד בימים אלו, ומאפשר להגיע לכושר יצור שנתי של כ- 7600 טון. כיום מייצרים כ- 5400 טון לשנה (תפוסה מלאה לפני כניסת הקו החדש).

מחלקת דפוס – מנהל את המחלקה **רון מזרחי**, עם כשלושה-עשר דפסים ועוזרי דפס, וכמובן סולי שר, אשר אחראי על כל תחום הגלופות בפלטטניר, ויש אלפים כאלו. מפעילים שלוש מכונות דפוס פלקסו – כושר יצור של כ- 100 מיליון מטר דפוס לשנה, כיום מדפיסים כ- 70 מיליון מטר בשנה.

מחלקת סליטינג – במחלקה יש כשמונה עובדים, אשר מפעילים ארבעה סליטרים. כושר חיתוך של כ- 100 מיליון מטר, חותכים היום כ- 60 מיליון מטר בשנה.

מחלקת חיתוך – במחלקה עובדים ארבעה אנשים, המפעילים שלוש מכונות. שתי מכונות זנב: הפרינטקס הותיקה וההארבור החדשה, ומכונת גלוסטר חדשה של חיתוך גלילים בפרפורציה.

(שמות כל פועלי הייצור מופיעים ברשימה המרוכזת, משיקולי עריכה, כיוון שהרשימה ארוכה).

תומכים במחלקת היצור: **זאב שלמון** מנהל אחזקה, העובד עם **גילי רוזין**, ו**יעקב שקד** אשר נותן לנו שירות בתחומי החשמל והאלקטרוניקה (תשתיות ותחזוקה שוטפת).

בנוסף, יש מערך מילוי חומר גלם עם שני עובדים אשר דואגים לכך שהחומר יעבור מהשקים לסילוסים (לכל סוג חומר סילו מיוחד משלו).

על כל אולם היצור מופקד **משה גטשטיין**, המשמש כמנהל תפעול של החברה, לעזרתו עומדים צוות תפ"י המורכב מ**שרית ברומנד ואיציק אקהוזה**, אשר דואגים לשבץ את העבודות בסדר הנכון וביעילות הגבוהה ביותר, בהתחשב באילוצים.

מחלקת בקרת איכות - **מרינה דבורצוב** מנהלת את המחלקה. מבקרי האיכות אשר בודקים את המוצרים בזמן הייצור, במשמרות: **אברהם (בזוזה) ליבנה, אלכס לקוס, יבגני בלקין, ומיקי שוורץ** (הוותיק בעובדי המפעל, שגם היה בצוות ההקמה).

מחלקת השיוק – מנהלת ע"י **שמוליק קנטור**, אחד העובדים הוותיקים שלנו, וביחד עם **איתי להב ומירי פינקוביץ** אנשי המכירות, ו**יעל בורנשטיין** מתאמת מכירות, אחראים על שיווק של כ- 410 טון בחודש, והיקף מכירות המתקרב ל- 68 מיליון ₪ בשנה. וזאת עוד לפני כניסת הקו החדש לעבודה. בפני מחלקת השיווק עומד אתגר רציני - הגדלת כושר המכירה לרמה של 680 טון ומכירות של 110 מיליון ₪.

מחסן תוצ"ג - יעקב וסרמן מנהל המחסן, ועובד אתו **ראני מצרי**. עליהם האחריות למשלוח הסחורה ללקוחות, וגם לשינוע פנימי של מוצרים בתהליך למחלקות השונות.

טכנולוגיה והנדסת המוצר – **כרמית חבקין ראם** היא טכנולוגית החברה. **מוטי נמר** עובד אתה כמהנדס מוצר, ומשמש גם כמהנדס החברה ואחראי על הרכש וקליטתו. מחלקה זו עובדת בצמוד למחלקת השיווק.

מחלקת הכספים – מנוהלת ע"י **יסמין זולטי**, ואתה עובדים **אסטל גבע** (משנת 1975 במפעל) ו**נאוה פלדמן** מנהלות חשבונות, ו**ניר נוי**, אשר נקלט לאחרונה כחשב של החברה. בפני המחלקה עומדים אתגרים לא פשוטים: ניהול כספי של חברות בנות, ומציאת מקורות מימון הן להשקעות שבוצעו, והן להגדלת ההון החוזר.

רכש - אחראי על רכש החברה הוא **יקי רוטשטיין** מקיבוץ רמת הכובש, אשר בנוסף לאחריות על הרכש, דואג גם לכל פריטי האריזה המשמשים את תהליכי היצור.

ולבסוף (ובכניסה) ישנה **אהובה קורדובה** - כולבויניק (בהגדרה החיובית של הביטוי), אשר ללא עזרתה הצמודה, לא היה ביכולתי לבצע חצי מהדברים אשר הנם באחריותי, וזאת מעבר לתיקים שבאחריותה כמו ניהול שעון העובדים, מתנות לעובדים, ארגון כנסים וימי כייף ועוד.

חשוב לציין שישנם אנשים נוספים אשר תורמים את תרומתם: **אשרף** שדואג לסדר וניקיון, **ראני עאסי**, **אבי וינטר** ו**בני ירושלמי** הנהגים, **אסתר זטורסקי** חשבת שכר, **יהודית מדר** מטפלת בנוי, **צבי מאור** דואג שהצ'קים והמזומנים יגיעו לחשבון הבנק, **איתמר בר-אור** מעין-חרוד מנהל מערכות המידע שלנו, ואם יש כאלה שלא הזכרתי, מתנצל מראש.

חברות בנות

פלסטניר אנגליה - בניהולו של **אילן קובלסקי**, ועוד כשלושה עובדים באנגליה. החברה מוכרת בסדר גודל של 12 מיליון ₪.

החברה הנה רווחית, ואמורה להוות מנוע צמיחה בשנים הקרובות. בנוסף, אילן אחראי גם על היצוא של פלסטניר, אך מרבית פעילותו היא פיתוח וקידום החברה האנגלית.

חברת נירופלאסט – חברה שהוקמה בשיתוף עם חברת פלאסטארט. החברה מייעדת את שיווק מוצריה לתחום המוצרים המצוננים בשר וגבינה, שם נדרשות אריזות עם מרכיבי חסומת לחמצן. היריעות אשר מיובאות מהודו, מגיעות בגלילי ג'ימבו, ובפלסטניר נחתכות לפי מפרט מדויק של הלקוח. בתקופה האחרונה התחילה החברה לשווק יריעות אשר פותחו בפלסטניר. החברה הוקמה בשלהי 2011, ובשנת 2013 עברה לפסי רווחיות.

מכירות החברה המאוחדת יעמדו השנה על כ- 80 מיליון ₪ בקירוב, והיא תסיים ברווח תפעולי של קרוב ל-6%. הנושאים המעיקים על החברה, אלו שהקטינו את הרווח בשנים האחרונות היו: שחיקה במחירי המכירה (מהפכת הקוטג' הייתה ציון דרך בנושא), ועלויות המימון הגבוהות אשר נבעו מהשקעות גדולות שבוצעו בשנים האחרונות (וזאת בהתאם למתווה אסטרטגי שהוצג ע"י ההנהלה ואושר ע"י דירקטוריון פלסטניר).

בשנים האחרונות בכלל, ובשנתיים האחרונות בפרט, התחום שבו אנו עוסקים חווה זעזועים לא פשוטים, עד כדי קריסה של חברות כדוגמת פוליאון ברקאי ופולישק ניר יצחק. ניתן לומר, שהמהלכים שבצענו עזרו לנו ועדין עוזרים, לצלוח את התקופה המאתגרת הזאת.

מערכת היחסים עם הקיבוץ ידעה בארבעים שנות קיומו של המפעל עליות ומורדות. חשוב לי לומר כאן באופן חד משמעי, שאנו בפלסטניר עושים הכל כדי להשביח את הנכס אשר שייך ב-50% לקיבוץ ניר אליהו. כולי תקווה שנדע לנצל את ההזדמנות שנקרתה בדרכנו עם נפילתו של שותפנו (וכמובן שלא שרצינו בכך).

חשוב לציין שאחרי עשרות שנים שבהן מערכת היחסים בין פלסטניר לבין הקיבוץ לא הייתה מוסדרת, החל משנת 2005 המפעל מעביר לקיבוץ שכר דירה באופן מסודר, והחל ממועד כניסתו של השותף מעביר גם דמי ניהול. המפעל משלם על השירותים שהוא מקבל מהקיבוץ, ומייצר לא מעט מקורות הכנסה לנותני שירותים בקיבוץ כגון: מסגריה, חשמליה, חדר אוכל ועוד.

כל זאת בנוסף לכמה מאות אלפי ש"ח דיווידנד שהועברו לקיבוץ בשלוש השנים האחרונות.

ומה לעתיד – כפי שנאמר, אנו נמצאים בתקופה בה אנו מסיימים השקעה מהותית אשר אמורה להגדיל את כושר היצור בכ-40%, ולהביא את החברה להיקף פעילות של 120 מיליון ₪ עד שנת 2015. לצורך זה נצטרך תמיכה של בעלי המניות, בערבויות על הגדלת ההון החוזר הנדרש למהלכים אלו.

פלסטניר ערוכה לבצע מהלכים אלה, הן ברמה השיווקית והן ברמה המקצועית. לא אסתיר שהשנתיים הקרובות הן שנים מאתגרות ולא פשוטות, אך אני מאמין בצוות העובדים, בהנהלת החברה, ובדירקטוריון שלנו - שביחד נוכל לצלוח שנים אלו.

גדי מאור

מנכ"ל

תמונות מן השנים הראשונות

מיכה גפן

זבולון לביא

בינג גרהם

מיקי שוורץ

מן הארכיון

מפעל פלסטניר הוקם בשנת 1973, והיום מציין 40 שנה לקיומו. המפעל התחיל במבנה שהיה לפני כן מחסן תבואות. (היום שוכנים בו משרדי הגד"ש והמטע, החשמליה והמים, ואף נגריה). באוגוסט 1975 החלה הבנייה במקומו הנוכחי, וכשהיא הושלמה, בשנת 1978, עבר המפעל למבנה החדש. במשך השנים הורחב המפעל, גדל והתפתח. הוכנסו מכונות חדשות ומתקדמות לאקסטרוזיה, חיתוך והדפסה, וכן הוטמעו תהליכי בקרה וניהול מתקדמים. ביום 28.11.2007 נחתם הסכם עם שותף חיצוני: חב' פלורנס בניהול ברק לפלר. בימים אלה המפעל מחפש מי שיכנס בנעליו, תהליך שבאחריותו של כונס הנכסים של חב' פלורנס. קיבוץ ניר אליהו מחזיק ב- 50% של החברה.

מנהלי מפעל "פלסטניר"

משנת 1973 **קלמן גביש וצבי מאור** ניהלו יחדיו כאשר צבי עוסק יותר בקשרי חו"ל.

משנת 1981 **קלמן גביש ורמי צדפי** ניהלו יחדיו, רמי החליף את צבי בקשרי חו"ל.

אילן קובלסקי 1981 - 1988

אברמל'ה לוינסון 1988 - 1991

עוזי בארי 1991 - 1994

אילן קובלסקי 1994 - 2002

גדי מאור 6/10/2002 – ממשיך.

חברי משלחת פלסטניר לגרמניה פברואר-מרץ 1973 : **צבי מאור, מיקי שוורץ, משה קאופמן, יעקב מזרחי, אהרון ביוקאורל, אפרים וינטרוב, זבולון לביא.** חברים אלה נסעו כדי ללמוד להפעיל את המכונות, והפכו להיות צוות העובדים הראשון של פלסטניר.

פרויקט במפעל בגרמניה

המבנה הזמני
1974

זבולון לביא

פגישה עם צבי מאור 14/8/13

צבי מכבה את מכסחת הדשא לכבודי. כל יום הוא עובד בגינה כשעתיים, ואכן יופיו של הגן ראוי לציון. מתנצל על כך שלא זוכר את כל הפרטים, אך מוכן לספר, ולפי ארשת פניו ניכר שעדיין פלסטנר הוא זיכרון טוב.

צבי בחליפת עסקים

עסקתי בעיקר בשיווק, ובתוך השיווק בעיקר ביצוא. היו שנים שרוב הייצור של המפעל הלך לייצוא, ונעזרנו בקבלני משנה כדי להשלים את התהליך. (אני זוכר במיוחד את ראובן פלדמן שהיו לו מכונות ועבד אתנו לאורך שנים. היו לנו קשרים מצויינים).

הלקוח הגדול שלנו בארצות הברית היה ולרשטיין, שהיה ממשפחה חרדית, ולא יכולנו לכבד אותו אצלנו בגלל הכשרות. נוצרו בינינו קשרים אמיצים, ולא פעם ביקרתי בביתו כשהייתי בנסיעות עבודה בחו"ל. ייצרנו לרשתות גדולות כמו "Alexander's", "Wallmark" ו"Hallmark" ונוספות.

בתחילת התהליך של הקמת המפעל יצאתי עם קבוצת חברים לאירופה. הסתובבנו בין מפעלים, ראינו מכונות, בדקנו אותן, והחלטנו מה לרכוש. בהמשך למדנו להפעיל אותן. המכונות הגיעו מבלגיה, מגרמניה ומאיטליה.

ההתחלה הייתה כמובן לחפש אקסטרודר, ואז קיבלנו חומר גלם מהארץ וייצרנו דוגמאות. אח"כ בדקנו מכונת דפוס, ובשלב השלישי – מכונות חיתוך. אחת המכונות שהבאנו הייתה הקומט, מאיטליה. (מתיאס, אחיה של סוזן עבד עליה כששהה בקיבוץ, ועד היום הוא עובד עם החברה הזו, ומטפל במכונות שלה בכל העולם).

צבי ופרויקה עם בעלי מפעל בגרמניה. תמונה שהתפרסמה בעיתון המקומי.

המוצרים שייצרנו בהתחלה היו מאוד פשוטים. בעיקר שקיות אוכל ושקיות אשפה, וייצרנו גם שרוולים לחלב עבור תנובה. הצוות היה מאוד קטן, וכולם עבדו במשמרות, כולל המנהלים.

מה היה הכי קשה?

תעשייה זה קשה, יש כל הזמן הפתעות, וכל הזמן חידושים ושינויים.

היום המפעל גדל מאוד, ויש בו כ-60 עובדים ומכונות מתקדמות. נוספה אבטחת איכות, שבזמן שלי לא הייתה קיימת. מידי פעם אני שואל את גדי, ומבקש שיספר לי מה קורה, זה עדיין מעניין אותי. מלבד זאת, אני ה"מוציא ומביא" של המפעל, נוסע בשליחויות לבנק, ולכל מיני סידורים שמבקשים ממני, ואני שמח שאני יכול לתרום ולעשות את המטלות כמו שצריך.

מה הכי אהבת בעבודה?

אהבתי את הייצוא, קונטיינר מלא שיוצא מהמפעל ומכניס דולרים. אהבתי את הלקוחות, והיו לי קשרים טובים אתם. אני אוהב אתגרים, ולהקים מפעל מהתחלה היה אתגר גדול.

צבי במשרד

צבי מאור

מתוך "פנקס העתקות"

ישיבות הנהלת מפעל פלסטניר 18.2.1973-30.10.1974

15/2/73

לצבי שלום !

אני מנצל את ההזדמנות של נסיעת החברים ושולח לך מכתב. מכיוון שאני מניח שאתה מסתדר על הצד היותר טוב שם בגלות, נתחיל ישר בעסקים.

1. חומר גלם לחו"ל. מיד עם קבלת ה"טלקס" התחלתי לטפל בעניין אבל בלי הצלחה בינתיים. ב"פטרוכימים" קרתה תקלה בייצור של ה-111 וה-113 וכבר למעלה משבוע אין תוצרת שעומדת בביקורת הטיב. נפגשתי עם שמעיה ושגב, והכל מוכן לרגע שהמכסה הראשונה של החומרים תעמוד בבדיקות ותאושר. הסיכויים הם שביום שני בבוקר (מחר) יעבור ה-111 את הבדיקה, וביום ג' ה-113, ואז נוכל לגמור את העניין. [...]
2. קיימתי ישיבה עם יגאל ו"פרוייקט" וערכנו דיון ממושך ומעניין על תכנון המפעל החדש, וסוכמה התכנית על דעת כל הנוכחים. הוחלט לקנות קלארק על חשמל, תוך כמה ימים נסכם על החברה שממנה נקנה. עשיתי הזמנה לקומפרסורים, למנוף זרוע, ותוך כמה ימים נסכם על המיכלים לאחסנת החומר. החלטנו להקים במפעל החדש 2 סילוסים לח. גלם. [...]
3. הגיע הכבל החשמלי מ"קשטן" ואני מקווה שתוך 10 ימים נתחיל לעבוד עליו.
4. יש כמה דברים נוספים שאתה צריך לטפל בהם בגרמניה :
 - א. עניין שואב אבק תעשייתי. [...]
 - ב. צריך להזמין גלופות לשקיות חלב (תנובה) ולהכין אותן על הגלילים. [...]
 - ג. קיימנו דיון על נושא השיווק והגענו למסקנה שיש צורך דחוף להתחיל לטפל בנושא. אנחנו מציעים שתשלח בנוסף למה שיש לנו כבר עוד 100 ק"ג של גיליונות HD עם אריזות הקרטון המיוחדות שלהם. [...]
 - ד. הדבר החשוב ביותר הוא הצורך בחבר שיטפל בנושא, ולדעתי תצטרך לשנות את התכנית המקורית בקשר למועד חזרתך, ולעשות הכל על מנת שתוכל לחזור בהקדם האפשרי. לא נראה לי שאוכל להתפנות ולטפל בנושא השיווק והדבר דחוף ביותר.
 - ה. אני מציע שנקבע דרך להתקשרות טלפונית. את הצלצול ה-1 תעשה אתה, ואני מציע את יום רביעי בבוקר, ואז נוכל לקבוע את ההמשך.
 - ו. קנינו כבר את החומרים למבנה הזמני, אבל מנוחין עדיין לא חושב לגמור את התכנית, ואני חושב שנצטרך לשקול בכובד ראש את מסירת תכנון המפעל החדש לגורם אחר.
 - ז. התקיימה הפגישה אצל שטופר, וברור לי לגמרי שהם לא יקבלו את הערעור שלנו. מכסימום ימליצו לשרים לנהוג לפני משורת הדין. אבל המומחים טוענים שאין בעיות ואם ספיר הבטיח העניין יסודר. בכל אופן זה ייקח כחודשיים כל התהליך.

לסיום אני מקווה שאצליח לבצע את משלוח ה. הגלם במהירות, ותוכל להמשיך ולגלגל את העניין.

אני מחכה למכתבים ממך ומקווה שלא קלקלתי לך את המצב רוח, בכל אופן אני מאחל לך טיפול מוצלח בעניינים, ולא יזיק גם בילוי נעים.

בברכה,

ולהתראות בקרוב

קלמן

הסקניה עמוסה בחומר גלם

לצבי שלום !

קיבלתי את 2 המכתבים שלך מה – 1/3, ואני שמח לשמוע שכל מה שקשור עם השתלמות החברים מתבצע מצוין. אני מבין שאין ברירה ותצטרך לגמור על קניית הפרינטקס אבל תשתדל להקדים את זמן האספקה כמה שיותר. [...]

עכשיו קצת דווח על הנעשה אצלנו :

1. פרשת חבי "ברטוליו" – קיבלנו הודעה מהנספח שלנו בשוויץ שהמפעל נסגר והפועלים כולם פוטרו השבוע. [...] מכתב תשובה של מנכ"ל תנובה לאיגוד התעשייה בנדון ובו הודעה שתנובה רואה ב- 3 המפעלים הקיימים (הזורע, גניגר, ניר-אליהו) ספקים בלעדיים וראשונים לשרוולי החלב. [...] החלטנו לברר אצל "קיפל" מהו התאריך האחרון שבו אנחנו חייבים לבטל את ההקפאה של הזמנת 2 האקסטרודרים (שצריכים להיגמר בסוף יולי). ההנחה שלנו היא שבמשך אפריל נצטרך להחליט סופית, ועד אז יתבררו לנו צעדיו של שמחה פלד. או שנוותר עליו גם. מכל מקום, ההנחייה הבסיסית היא שמתחת ל- 240 טון לא נעמוד, ונשיג את זה או עם ציוד פלד או ה"קיפל" ה-2. [...]
2. אתמול קיבלתי את תוכניות העבודה לנגריה ממנוחין, ואני מקווה שנתחיל בשבוע הבא.
3. בן גומר השבוע את שהחשמל. כבר ישבנו אתו על הטיוטה. גם כאן נתחיל בשבוע הבא בהנחת הכבל. (אם החורף שהתחיל פתאום יאפשר זאת).
4. אתמול הזמנו מלגזה אצל פלדמן, תוצרת פיאט, מונע בגז. הפרש המחיר בין פיאט לשאר הם בסדר בין 23000 ל- 32000 לירות, והחלטנו שש"ע המועטות למלגזה אצלנו לא מצדיקות הוצאה כזאת.
5. בעניין חומר הגלם [...]
6. רשם האגודות לא אישר לנו את השם "פוליניר" והשבוע שלחנו לו 4 שמות נוספים. עד אשר יאשרו לנו שם תפסיק להשתמש ב"פוליניר".
7. קיבלתי מחברת "ריפנהאוזר" באמצעות הסוכן הצעה לאקסטרודר שלהם [...]
8. כזכור לך שלחנו טלקס ליפן לחברת "מיצוי" וביקשנו דחוף הצעה לאספקת ח. גלם ל-HD. מכיוון שעד אתמול לא הגיעה תשובה, הלכתי לברר בשגרירות יפן ונפגשתי עם הנספח [...]
9. נדמה לי שלא שכחתי כלום, ולסיום יש לי 2 בקשות. א. תבקש מהחברים (או בעצמך) לכתוב מכתב לחברים כללית, שנוכל להציג אותו על לוח המודעות. ישנה התעניינות מרובה, ומבקשים מכתב ישיר. ב. אני מתאר לי שחשבת על כך, אבל אם לא אז לתשומת לבך. אני חושב שכדאי שתקנה משהו למחלקת התעשייה באיחוד או כללי או אישי לכל אחד מן השלושה (מתנה או כל דבר אחר) השרות שאנחנו (אני) מקבלים מיגאל, תמר ואיזיה הוא מצוין, ונעשה עם כל הלב, ובאמת העזרה היא גדולה, ולכן הדבר פשוט מתבקש. תמסור ד"ש לכל החברים.

בברכה,

קלמן

נ.ב.

אהובה והניה אומרות שכמעט ולא מגיעים מכתבים. תנסה לראות מה קורה.

צבי וקלמן עם היפנים, נציגי חברת "מיצוי"

קיבלתי את המכתב האחרון מ- 12/3 ואת הטלקס.

1. העניין הדחוף ביותר עכשיו הוא עניין חומר הגלם. [...]
2. השם שנבחר ע"י רשם האגודות למפעל הוא "פלסטניר". נוסף לפוליניר הוא פסל עוד 2 שמות (נירון, פלסטוניר).
3. ביום חמישי 15/3 שלחתי את החומר גלם לקבוצה ואני מקווה שזה ימשיך לפי התכנית.
4. עדיין לא קיבלנו תשובה בעניין המועד האחרון לאישור ההזמנה מ"קיפל" על האקסטרודר ה-3. תבדוק מה קורה ותודיע לי.
5. בפרשת שמחה פלד אין כל חדש. אנחנו מנסים להשיג אינפורמציה נוספת והאיחוד התקשר עם "מודיעין אזרחי" על בילוש כלכלי וכו'. [...]
6. שאלתך על הסיכויים לקבלת מפעל מוכר. קשה לתת תשובה מוחלטת, אבל כל הסימנים והסיכויים מראים שנקבל מפעל מוכר. קיבלנו מכתב מספיר שבו הוא מודיע על כך ששוחח עם סטופר, מכתב מדר' מנדלבאום שבו הוא כותב שישקול שנית את המלצתו. [...]
7. קיבלנו את תוכניות החשמל, ונתן נוסע מחר לעשות את קניות החומרים. הכבל כבר מונח באדמה, המסגרים עובדים בקצב מוגבר (אברמליה א.), שלום כבר יצק את הפלטות המרכזיות והבור. המחסן והדלתות באולם הייצור גמורים. בשבוע הבא אני מקווה לגמור את עניין הדרכים ומחסן הח. גלם. הזמנתי 20 מיכלים לחומר גלם (20,000 ל"י). קנינו מלגזה מונעת גז "פיאט", ונראה לי שעד סוף החודש הכל יעמוד גמור.

[...]

ביום ג' אני נוסע לירושלים לסדר רישיונות יבוא.

ד"ש לחבר'ה

בברכה,

קלמן

הכנסת אקסטרודר למבנה הישן

קלמן על המלגזה, הרבה שנים אחרי הפרוטוקול הראשון..

12/1/74

מס' 1

ישיבת הנהלת מפעל

נוכחים: צבי, זבולון, תומס, יוקי, קלמן

סעיפים

1. סדרי עבודה של הנהלת המפעל
2. אינפורמציה ע"י צבי
3. הקדמת תשלום ל"טרפל" עבור הציוד החדש (אקסטרודר HD, מכונת שקיות, מיקסר) בסך של 40% שהם 160,000 מארק, בגל החשש לפיחות.
4. התקשרות ליבוא ח. גלם מיפן.
5. קניית מכונת דפוס.
6. אינפורמציה על התקשרות עם מרקס אנד ספנסר.

החלטות

1. הוחלט לקיים ישיבות פעם בשבוע בימי רביעי בשעה 9:00. ינוהל פרוטוקול של הישיבות ע"י קלמן.
2. א. נמסר על קבלת מפעל מוכר למחלקת HD ועל התקשרות עם חן דר לטיפול בשחרור הכספים למפעל מוכר. ב. נמסר על מצב ההתקשרות עם חב' "גולפק" ועל הסכום שהושג על תשלום מזומנים כל שבוע עבור שקיות וגופיות, ועל ההצעות לסידור עניין מלאי הניירות. ג. נמסר על המכונות שנמצאות בנמל, ואלה שעומדות להגיע. אקסטרודר לחלב, מכונת שקיות, מערבול.
3. הוחלט עקרונית להקדים את תשלום ה- 40%. תומס יברר במ. האיחוד את אפשרות הביצוע.
3. סוכם לחכות לברור נוסף שייערך ע"י מ. האיחוד.
5. סוכם לבדוק את המכונה. להדפיס לניסיון, ולחזור ולדון בנושא.
6. נמסר על התחלת משא ומתן עם החברה הנ"ל לייצוא של 17 טון שקיות.

פריקת חומר גלם (תורנות של החברים)

סלים בשארה - חומר גלם : לפני
 שעבדתי בחומר גלם עבדתי
 באקסטרוזיה. אני אוהב את העבודה
 שלי, אוהב שהכל מסודר ושאתי מצליח
 להכין חומרים וזבילים לייצור. מרגיש
 נוח עם האחריות, ויודע שמרוצים ממני
 וסומכים עלי.

מירי פינקוביץ - שיווק : אוהבת את
 הדינמיות. הרבה אקשן, לא משעמם.

מוטי נמר - מהנדס המפעל : אוהב
 את היצירתיות. אוהב שאני עושה
 משהו משלב הרעיון ועד למוצר
 הסופי - ואח"כ אני נהנה לראות
 שמישהו משתמש במוצר.

גדי מאור - מנכ"ל : הכי אוהב את
 העובדים ואת האתגרים.

איציק אקהווי - תפ"י : אוהב את צורה
 העבודה שמאפשרת גמישות. לא
 מסתכלים על השעון - העיקר שהעבודה
 תתבצע. אוהב את העבודה מול נירופלסט
 (חברת בת). אוהב את הנוחות שנובעת
 מהקרבה לבית (קיבוץ אייל).

ריאד סולטן - דפוס

יעקב וסרמן - מחסן ומשלוחים :
 אוהב לעבוד. מעניין לי וסומכים
 עלי.

חאלד סמארה - שיחול : התחלתי
 אצל אלוף ב-1995. בפלסטניר
 משנת 2000. נעים לעבוד עם עופר
 ועם האנשים בצוות.

אהובה קורדובה - מזכירה :
 אוהבת את האפשרות לעזור
 לאנשים, את השיחות עם
 האנשים, את החברה. אוהבת
 לקום בבוקר ולצאת לעבודה.

אילן קובלסקי - פלסטניר אנגליה :
 ארבעים שנה לפלסטניר - עוד מעט
 ארבעים שנה לעלייתי ארצה. אוהב
 את האתגר הטכני והשיווקי, ואת
 העניין המקצועי.

יעל בורנשטיין-שיווק : גלגול שני
 בפלסטניר, עבדתי קודם במשך שנה
 (6-2005). אוהבת את האנשים,
 למרות שלפעמים מעצבנים.

דניס אוסטרברחוב-שיחול : אוהב
 את המקצוע, זה מעניין. יחס טוב
 מהמנהלים, האנשים טובים.

איגור פלסבורג-שיחול : יש עבודה,
 וצריך לעבוד לא כי אוהבים. טוב
 שיש פרנסה.

דן אסלן-חיתוך : הגעתי לפלסטניר
 אחרי עבודה בגיבור-סבריינה. אוהב את
 ארוחת הצהריים. מרגיש עצמאות
 בעבודה. אוהב את העבודה במשמרות
 שמעניקה שכר יותר גבוה. נהנה מן
 הקרבה לבית (גר בכפר-סבא).

סרגיי בלבאי-חיתוך : עבודה
 טובה, האנשים בסדר.

מוהנד סמארה-שיחול : זו פרנסה טובה,
 וגם חברה טובה. אני אוהב את האווירה,
 את האנשים, את המנהלים. תמיד
 עוזרים לי כשאני צריך. התקדמתי והיום
 אני מנהל משמרת.

יפים גנסר-סליטר : אוהב את
 האנשים במחלקה.

מרואן עיראקי - סליטר : מכיר
 טוב את הסליטר, אוהב את
 העבודה.

מרינה דבורצוב - אבטחת איכות :
אוהבת את החדשנות, את הצוות.
נהנית מהאנשים - מבלה אתם יותר
זמן מאשר עם המשפחה. אוהבת שיש
תוצאות לעבודה.

אחמד מוסטפה עמאר - דפוס :
התחלתי לפני חודשיים, לומד את
העבודה, רוצה לעבוד ולקבל אחריות.

עאמר מוחמד איגי - דפוס : אוהב
את האנשים, המנהלים עובדים
ביחד עם הפועלים, אין מרחק.

אחמד סרסור - דפוס : אוהב את
העבודה, את המקצוע. מעניין מאוד.

שמוליק קנטור - שיווק : אני מרגיש
בפלסטניר כמו בבית.

האני סרסור - דפוס : עבד עם
אלוף 5 שנים לפני פלסטניר.
צוות מנהלים מעולה, צוות
עובדים טוב, העבודה מתאימה
לי, מאוד מקצועית.

עמאר קאסם - דפוס : מכיר רק
את הדפוס. אוהב את העבודה.

ראני מצרי - מחסן : הכל בסדר,
עובד מקצועי כמלגון, אוהב את
העבודה על המלגזה.

ארקאדי ברנשניק - דפוס : (בעזרת
מרינה שמשמשת מתורגמנית). אוהב
הכל.

מוחמד טחינה-סליטר : אוהב
שהמקום מסודר (לפי החוק, ביטוח
וכו'). האנשים נחמדים, הכל בסדר.

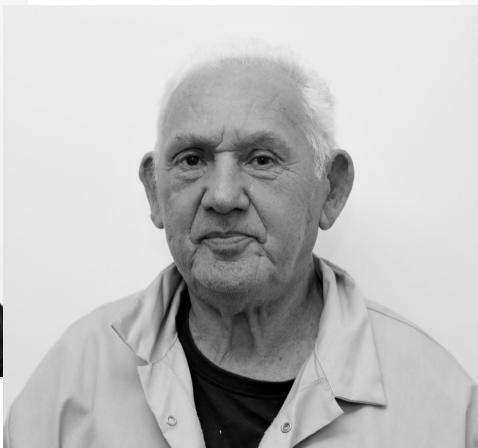
עבד- עיסא עבדאלראוף-דפוס :
אוהב את המקצוע.

מוחמד עמאר-דפוס : הכל
בסדר. העבודה בסדר,

יוני גרצוב-חיתוך : יש משכורת,
בעיקר בגלל המשמרות.

מיקי שורף-אבטחת איכות : אוהב
להיות עסוק. נמצא מאז טרום
פלסטניר - המשלחת לגרמניה -
נובמבר 1972

אלקס לקוס-אבטחת איכות :
בהתחלה עבד בשיחול 5 שנים.
עכשיו באבטחת איכות כבר 4
שנים. אוהב הכל. זו פרנסה,
עבודה מעניינת. המפעל התקדם,
מכונות חדשות. אני מבסוט.

מוחמד ערקי-חיתוך

עותמאן סמארה - שיחול :
אוהב את העבודה

אסטל גבע - הנהלת חשבונות :
כמעט הכי ותיקה בפלסטניר. אין
סוף לעבודה. אוהבת את
ההמשכיות. אוהבת לעבוד עם
נאווה, עבודת הצוות לרוב טובה.
אוהבת שלא צריכה לצאת
מהקיבוץ ולעמוד בפקקים.

אברהם ליבנה (בוזזה) - אבטחת איכות : לפני שעברתי לפלסטניר כעובד קבוע עבדתי במשמרות, אז יש לי כבר קצת יותר שנים בפלסטניר. מעניין לי, אני מרגיש עסוק והזמן עובר במהירות. בא בשמחה לעבודה, יודע מה מצופה ממני, ומה אני צריך לעשות.

אנדריי אקולנקו - חיתוך : אוהב שמשולמת לי המשכורת.

מוחמד טוייל - חומר גלם : אוהב את העבודה. המנהלים בסדר - היחס טוב. העבודה קשה, אבל בסדר.

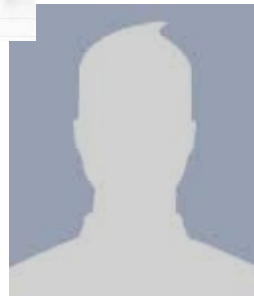
זאב שלמון - אחזקה : אוהב את העבודה, מלאת עניין. כמובן שעובד בשביל הפרנסה. אוהב לפתור בעיות, אוהב שהמכונות עובדות.

יסמין זולטי - כספים : אין רגע דל. לא משעמם.

ראני עאסי - נהג

באסם עירקי - דפוס. לפני זה הרבה שנים בשיחול.

וואג'יב שבייטה - סליטרים : אוהב את משה (מנהל הייצור), הוא מקשיב. אוהב את מחלקת הסליטרים ואת צוות הסליטרים.

ניקולאי גדישנקו - שיחול : התחיל במח' חיתוך ועבר לשיחול. אנשים טובים, חברים. יש הרבה לחץ בעבודה, העבודה קשה. אוהב שיש כל שנה טיול לכל העובדים במפעל.

איתי להב-שיווק : אוהב את האדרנלין

סולי שר -גלופות : הקמתי את מחלקת הגלופות בשנת 2003. אוהב לצאת מהבית ולפגוש אנשים. יש סיפוק מהעבודה.

מוריד חאסקייה -שיחול : יש פרנסה, אנשים טובים. עבודה קשה אבל מרוצה שמצליחים לייצר.

שרית ברומנד -תפ"י : מנהלת תפ"י מזה חודשיים. עבודה מאתגרת, סביבה של אנשים טובים, כולם מכירים את כולם, אווירה טובה.

ארסן אבליאן -חיתוך : העבודה קשה, אבל מרגיש בסדר. עובדים 12 שעות רצוף. המנהלים מתנהגים טוב.

בקר מסראוה -שיחול

איברהים סולטן -דפוס

מוחמד סמארה -שיחול

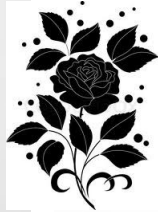

יוסף בשארה -דפוס

מועתז עבד אל חי -שיחול : אוהב את המקצועיות, את מה שאני עושה. אני מרגיש שאני עובד בשבילי, ומאוד שמח כשיוצא 100 אחוז. שמח שהמפעל עובד ושיש פרנסה בכבוד, והמשכורות מגיעות בזמן.

ג'אבר ג'אבר - דפוס - אוהב את העבודה, אנשים טובים. עובד על המכונה החדשה, שנמצאת במפעל כבר שנתיים. עבודה פחות פיזית, יותר בטכנולוגיה גבוהה. הרגשה טובה שסומכים עלי ונותנים לי אחריות גדולה.

יקי רוטשטיין - רכש : אוהב את החברה, את הצוות. יש לי קשר עם הרבה גורמים מחוץ למפעל (אני קניין ואחראי רכש) וזה מעניין.

משה גטשטיין- מנהל תפעול : אוהב את העשייה כולה, את האתגר. אוהב את האנשים.

אשרף : דואג שהכל יהיה נקי

מורסי סולטן -חיתוך : אני עובד חדש יחסית. יש יחס טוב, גם מהמנהלים.

עופר חן -שיחול : כמעט 20 שנה במפעל, ורוב השנים מתוכן מנהל מחלקה. אוהב את המקצוע ואת האנשים במחלקה.

ולדימיר אליושין -חיתוך : בין הוותיקים במחלקה, כבר יכול לפרוש, אבל מעדיף לעבוד. אוהב שיש עבודה, ובמיוחד שיש משמרות - ואז המשכורת טובה.

סמיר עבד אל חי -שיחול : אוהב את המקצועיות, את מה שאני עושה. אני מרגיש שאני עובד בשבילי, ומאוד שמח כשיוצא 100 אחוז.שמח שהמפעל עובד ושיש פרנסה בכבוד, והמשכורות מגיעות בזמן.

ניר נוי : הכי טרי במשרדים. רוי"ח במקצועי. באתי מחברה גדולה, ופה הכל יותר טוב.

רון מזרחי - דפוס : שייך לפלסטניר כבר 7 שנים, אך לפני זה עבדתי עם אלוף - מאז 1994. אוהב את העיסוק במכונות, את הצד המקצועי, הצבע, הגלופות, עבודה עם הידיים. יש בעבודה אתגר מקצועי וטכנולוגי.

גיל רוזין - אחזקה

יבגני בלקין - אבטחת איכות : התחלתי במח' חיתוך ועברתי לאבטחת איכות לפני שלוש שנים. יש מקום עבודה, עם אנשים,

נאסר אמג'ד : עובד בסליטר, לרוב העבודה קלה, אבל לפעמים הגלילים כבדים מאוד (תנובה לדוגמא - 50 קג). אוהב את העבודה שלי.

אחמד עמאר איסמעיל - דפוס : אוהב את כל האנשים, העבודה טובה, אנשים טובים.

איתמר בר אור - מערכות מידע

כרמית חבקין ראם - טכנולוגית החברה

נימר עמאר - דפוס : אוהב לעבוד. העבודה בסדר, האנשים בסדר. יודע לעשות הכל באופן מקצועי על כל המכונות.

יפים בקרמן - חיתוך : זאת עבודה

נאוה פלדמן - הנהלת חשבונות : אוהבת את האנשים, נהנית שבחשבונות הכל מסתדר כמו

קטעים מראיונות שנערכו בעבר עם אנשי פלסטניר

עם אסטל גבע

כשהגעתי לארץ, להדפיס ידעתי, אנגלית הייתה לי, אז **סול רימר** (מהגרעין שלי) ביקש שאני אדפיס מסמכים לייצוא. הייתי מדפיסה בהתחלה על המכונה של **צבי**, שהוא הביא מהשליחות. קטנה כזאת. בהתחלת עבודתי במפעל לא היו הרבה טלפונים, ואני לא אחת שיכולה לשבת בחיבוק ידיים, אז יום אחד סתם לקחתי להסתכל על חשבונית אחת מהשולחן של **קלמן**, עשיתי חיבור של כל המספרים, וראיתי שיש טעות. אמרתי לו: "קלמן, אתה יודע שיש כאן טעות?" ואז התחלתי לבדוק שמה שכתוב בחשבונית זה מה שקיבלנו. התחלתי לבדוק את המלאי, שעד אז לא היו עושים ממש. הכנתי כרטיסים ידניים, כותבת מה יצא מה נכנס.

לפי התיאור שלך את הקמת את הנהלת החשבונות בפלסטניר

כן, לא היה לפני זה, היה רק בקיבוץ. ואז גדלנו וגדלנו, עברנו לבניין החדש בשנת 78, הייתי גם מזכירה וגם הנה"ח, כלבויניק כזה. כשילדתי את מתן הכנסתי את **יהודית חייניץ**, והיא המשיכה לעבוד כמזכירה גם אחרי שחזרתי. כשילדתי את נועה הכנסתי את **ציונה**, ואז היא הפכה להיות המזכירה. כשילדתי את יואב זה היה **נסל** שנכנס. הוא בא להחליף אותי ונשאר לעבוד במפעל כמה שנים טובות אחרי זה. המזכירה הייתה ציונה, ואחריה **אהובה**. רק אח"כ עשיתי שני קורסים בהנהלת חשבונות. אני מאוד אוהבת את העבודה הזו, מוצאת בזה אתגר, 37 שנים!

שלושים ושבע שנים שאת צועדת כל בוקר לפלסטניר, למעט חופשות לידה.

כן, בדיוק ככה. אבל המתכונת השתנתה. במשך הרבה זמן אמרתי **לאילן** שזה מעל יכולתי, הייתי באה לפעמים בשבתות, עובדת גם בימי שישי. בסוף הוא הסכים, והכנסנו את **נאוה**. מאז עברו כבר 14 שנה. לפני כמה שנים נכנסה **יסמין** כחשבת ומנהלת הכספים.

אני עושה בנקים, מטפלת בחשבוניות של ספקים, יבוא, הקשר הפיננסי עם הקיבוץ, תשלומים לספקים, יצוא, ניהול חשבונות של פלסטניר UK (חברת שיווק שהקמנו באנגליה) והרבה תיוק, וגם... מקפלת תלושי שכר **שאסתר** מכינה. לא משעמם, כל הזמן דברים משתנים. אני אף פעם לא קמה בבוקר ואומרת: "אויש, אני צריכה ללכת לעבודה", נכון שלפעמים קשה ונמאס, ואני מתעצבנת, אבל אני ממש ממש נהנית מהעבודה.

אני זוכרת שמסביב גועשות הרוחות, ואת עושה את העבודה שלך. מרוכזת.

לפעמים אני סוגרת את הדלת. אני סובלת מן הרעש של האחרים. לא יכולה לעבוד עם רדיו, הצעקות מהפרוזדור... אני אף פעם לא מבינה למה זה ככה, חתמנו בשנה שעברה על אמנה של תרבות דיבור, התנהגות. זה תלוי בחדר ישיבות. אצלנו הרבה דברים קורים מסביב לקולר...

העברה למבנה החדש

הקמה

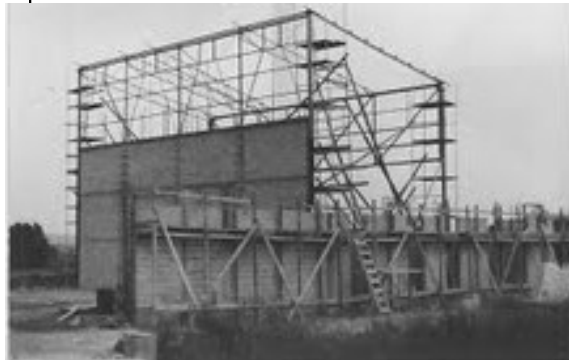
עם מוטי נמר

בשנת 2000 הכנסנו את אקסטרודר 5, שמייצר יריעה רב שכבתית. בשנת 2005 הוכנס אקסטרודר דומה נוסף.

עכשיו אנחנו קופצים כיתה ומכניסים אקסטרודר של 5 שכבות. התקנו מיכלי חומר גלם חדשים (הגדלת תפוקה ב- 40 אחוז) שכרנו מחסן ופינינו מקום למכונות החיתוך.

התפתחנו - כבר לא עושים שקיות זבל, כבר לא מייצרים גופיות. שינינו כיוון, אנחנו מדפיסים – אנחנו שחקנים חשובים בשוק האריזות הגמישות. המוצר הבולט שלנו: אריזה אוטומטית מודפסת.

המפעל עובד בצורה ירוקה, חומר ממוחזר שלנו חוזר לייצור. מערך לשריפת גזים ממכונת הדפוס, כדי שהפליטות לאוויר יהיו נקיות יותר. זו מערכת יקרה מאוד. עובדים בצמוד לכל תקני איכות הסביבה, למשל בכל הנוגע לאחסון צבעים. צבעים – שולחים לרמת חובב ולא לזבל הרגיל. המדללים נאגרים במיכלי חירום ואין שפיכה החוצה. מקפידים מאוד, יש ביקורות ואנחנו עומדים בהם.

הבניין החדש הולך ומוקם.
(חלק מהמסגרות בעבודה
עצמית).

עם גדי מאור

יש יציבות גדולה במערך העובדים (הפועלים והמנהלים)

היציבות מבטאה מערכת יחסים. לי כמנהל מאוד קשה להיפרד מאנשים שאני עובד אתם. אני לא חושב שהדשא של השכן ירוק יותר. אני מנסה לנתח איך אנחנו עומדים מול היעדים שקבענו. לא מוותר לעובדים. אנשים עובדים פה קשה, אך מצד שני מרגישים שמקבלים תרומה, גם עניין בעבודה, גם בזה שהמפעל מתפתח, וגם בדברים האישיים, תגמולים. מילה טובה, מתנות, לפעמים מציינים שיא של מכירות, עושים על האש, כל מיני דברים כאלה. מסגרת העבודה היא של 10-12 שעות ביום, חצי מהחיים שלהם עוברים כאן. בהתחלה היו לי הרבה ויכוחים עם **ברק לפלר** בנוגע לעובדים, אך בסופו של דבר הוא אמר: "אני רואה את היציבות של העובדים, ואני מבין שהיציבות הזו מעידה על הדיאלוג שמתקיים אתם." הדיאלוג הזה מתקיים בכל מקום, בצורה שבה אהובה לפניות, באופן שיסמין עונה, זה נכון לגבי כולם. הכול מתחיל באנשים, בכבוד שנותנים להם, לא משנה באיזה תפקיד. אני חושב שהצלחנו לייצר כאן מערכת שמבינה שבשביל להצליח צריך לעבוד ביחד. זה לא שמישהו אחד עומד על הגבעה ואומר "הכל בזכותי", זה לא עובד ככה.

מה החלק שלך בכל זה?

בתעשייה כמו שלנו אין פטנטים, אין משהו מתוחכם, זו עבודה סייזיפית, שמחברת פאזל של אלפי חלקים. אם הם מחוברים נכון אז העסק זורם. התפקיד שלי לשמור על זה. אני לא מבין גדול בפלסטיקה, כמעט בכל תחום יש אנשים במפעל שמבינים יותר ממני, בכל המחלקות יש מנהלים טובים. אני חושב שהתפקיד שלי הוא לראות מלמעלה, לכוון.

ראיון עם אברמל'ה לוינסון 17/8/13

נכנסתי לעבודה בפלסטניר בשנת 1983, במסגרת שנת עבודה שהקיבוץ החליט שעל כל חבר לתת. התחלתי במחלקת אקסטרוזיה, בעבודות פשוטות. במשך השנים עברתי מהאקסטרוזיה למשלוחים. עבדתי שם עם **יורם יפה** שניהל ועם **עמיקם**. בשנת 1987 **יורם מיתקי** עשה עבודת ייעוץ ארגוני במפעל, ואז הבנתי שרוצים להכניס אותי איכשהו לניהול במפעל. ככה מצאת את עצמי, בלי כוונה, לא באתי להיות מנהל, לא הוכשרתי לכך, ונפלתי לכסא הזה. וכדי להמתיק את הגלולה נתנו לי לנסוע לתערוכה בדיסלדורף – תערוכה ענקית של מכונות. נסעתי עם **פרננדו** (היו הרבה דיונים מי זכאי לנסוע, האם לפי ותק או תפקיד) שהיה מהנדס המפעל, מהנדס במקצועו וברוחו. נסעו גם **יורם יפה**, **סולי ויורם ברלס**. הייתי צמוד כל הזמן לפרננדו כי הייתי יכול ללמוד ממנו על סמך השאלות שהיה שואל את יצרני המכונות, למדתי המון. לא הפסדנו אף יום, אפילו בשבת. פעם ראשונה בחיים שנסעתי לתערוכה בנושא של פלסטיקה שהקיפה הכל מחומר גלם ועד לשקיות. כשחזרתי קיבלתי את המינוי והחלפתי את **אילן קובלסקי**. אילן בכהונתו עשה מהפיכה. הוא הכניס אקסטרודרים מסוג אלפינה, החליף כמה בבת אחת. דור חדש של מכונות אקסטרוזיה. אחת המהפכות שנעשו בתקופה היא.

תמיד חשבתי, עוד לפני הניהול שצריך לשנות משהו, כי עבדנו על מוצרים סטנדרטיים, פשוטים, ללא טכנולוגיה מיוחדת. עבדנו הרבה עם קבלני משנה וזה מאוד לא מצא חן בעיני, לך תדע מה קורה עם הגלילים (למרות שכבר התחלנו בביקורת איכות, אבל לא כמו היום). **חיל** שנכנס ואחריו **תלמה** – התחילו בביקורת טיב (וגם איישו את מעבדת המו"פ). התפקיד הזה היה מאוד קשה כי הם היו מעין מפקחים על עבודת האקסטרוזיה, ולא היה פשוט לאנשים לקבל פיקוח, בעיקר שהיו הרבה אנשי אחזקה. (האקסטרודרים הישנים דרשו עבודת ניקיון כל הזמן, פירוק ראשים וכו')

באקסטרודרים החדשים היה גם גלוסטר. הגלוסטר ייצר את השרוול, הדפיס וייצר שקית. ברצף אחד. כל תקלה שקרתה באחד השלבים, עצרה את הכל. להפעיל מחדש - סיפור מההפטרה. פרננדו היה זה שפירק את המכונה לחלקים נפרדים.

קצת זכרונות :

בתקופה שלי הייתה מלחמת המפרץ. היינו נותנים למכונות לעבוד בזמן האזעקות ורצים למקלט (ינואר 91 עד מרץ 91). בסוף נמאס לנו אז כבר לא הלכנו למקלט.

דמויות שאני זוכר – צוות של אחזקה – ידי זהב – **פרננדו וראובן יוגב**. כל תקלה שקרתה במשך המשמרות, מייד הם תקנו. בקלות, באווירה טובה. תענוג. כשהם עזבו הרגשתי שאני לא יכול להמשיך בלעדיהם, אבל המכה ששברה אותי הייתה **שפיני** לא נשאר. כשהוא נכנס למפעל, קיוויתי שיוכל לעזור בצד הארגוני – כל כך מסובך היה עם כל התורנויות והמשמרות של הבנים והבנות - חלקי שעות, הרבה פשלות שגרמו לנו לייצר הרבה מאוד פסולת. חשבתי שפיני יעזור לי בזה, אבל אז הוא נענה להצעה של גרנות, והלך לשם. נשארתי לבד, והרגשתי שחזרנו אחורנית. התורנויות של החברים בשקיות – זה היה נורא ואיום. את מי שאני זוכר דווקא לטובה – **עופר ברלס**. הוא היה בא אחרי יום עבודה, מסדר, מתקן, מפעיל, וכשהוא בא - ידענו שתהיה תוצרת.

מוכרח לציין את **עוזי** שהיה מנהל הייצור, ואצלו האקסטרודרים עבדו מספר שעות גבוה מאוד, ללא הפסקה, החלפות מהירות.

בזמני הכנסתי את **אלוף**, עם מכונת הדפוס שלו, בדלת האחורית (עם **עבד**, הפועל שעובד עד היום) וזה היה כוח טכנולוגי יוצא מן הכלל. הוא ממש ישן במפעל. עזר לנו לתפעל גם את המכונות שלנו.

חיפשנו פתרון לשקיות. פרננדו נשלח לבדוק את השטיגלר, ועזר בתכנון ההצבה של המכונה. עשיתי את הבדיקות הכלכליות והנתונים הטכנולוגיים (בלי מחשב), וראינו שהמכונה תייצר המון שקיות. באמת עמדנו בקצב הייצור שצפינו, ואז הייתה בעיה למצוא שוק, למרות שהיה לנו לקוח בשם **ולרשטיין** בארה"ב שהיה מוכן לקנות הכל. העבודה הראשונה שבצענו בשטיגלר – שקית לידיעות אחרונות. הידית נחתכה בקו גלי, והוציאה חתיכה מהאמצע כדי שאפשר יהיה להכניס את כף היד.

אני זוכר **שהדסה** ניסתה לקטלג את כל המוצרים של המפעל לפי קידומות של סוג חומר וכו'. היא עבדה על זה מאוד קשה. עבדתי אתה באותו החדר. אמרתי לה: "אני שוטף את החדר בכל סוף שבוע". "אתה יודע מה? אני אשאל את **שושקה** אם אתה בסדר". אמרתי: "בסדר תשאלי אותה", וכך קיבלתי את ההיתר לשטוף.

איך נפצעת? בנינו מדפים גדולים להנחת משטחים עם גלילים. חיפשתי משהו ועליתי למעלה. הכל קרס, ואז פרקתי את המרפק. המשכתי לעבוד כרגיל, לא רשמו שאני חולה, ואז כל העסק עם הביטוח הלאומי נדפק, ולא קיבלנו כסף.

אני זוכר שהיה לנו מכשיר טלקס. אני הראשון שקניתי את מכשיר הפקס. 6000 ₪ ונייר מיוחד. בתקופתי היינו צריכים להסדיר חובות, שמאוחר יותר נפתרו במסגרת הסדר הקיבוצים. בסוף הכהונה שלי נכנס **מנחם עינן** להיות יו"ר. סיימתי את הניהול בשנת 1991, ואז **עוזי** החליף אותי.

1978

מכונות במפעל הישן

ראיון עם אילן קובלסקי 18/8/13

אני בפלסטניר כמעט מאז שהגעתי לארץ. שירתי בצבא, הייתי גזבר כמה שנים וגם למדתי, אבל כמעט תמיד פלסטניר. אני מעריך שאני 30 שנה בפלסטניר.

בשבעיים הראשונים אחרי שעליתי עבדתי בצביעת בתים, לא כל כך הצלחתי... התחלתי כעובד ייצור. עבדתי באקסטרוזיה עד שהתגייסתי לצבא (שנה ומשהו), וגם תוך כדי הצבא עבדתי (התאפשר במסגרת שרות בנח"ל, כשקלמן כל הזמן ביקש שישחררו אותי בשביל לפתור משברים. נורא קשה לגייס עובדים לאקסטרוזיה, גם היום, בכל הארץ). בשלב הבא עבדתי בדפוס עם **פרוייקה** ז"ל. הייתה מכונה במפעל הישן, הדפסנו שרוולים צרים לתנובה המשכתי במפעל אחרי הצבא.

עבדתי ואז יצאתי ולמדתי, הייתי גזבר. כשחזרתי אחרי הגזברות, בשנת 1981, מוניתי למנהל המפעל, החלפתי את **קלמן**. הייתי יחסית צעיר, ולא מנוסה. עשיתי דברים שאולי אחרי זה לא הייתי עושה, אולי. לא שעשיתי דברים גרועים, אבל היה חסר לי ניסיון של ניהול, וחוסר בלימודים מתאימים. הניהול היה הרבה פחות מקצועי, מושפע מדברים פחות רלבנטיים שקשה להתמודד אתם, שמקשים על יכולת התמודדות בתנאים של תחרות, במיוחד בנושא היעילות.

המשך : אילן קובלסקי ...

למשל הגיוסים : כל אחד היה בא אחרי יום העבודה שלו בשביל לעבוד במכונת שקיות. אתה לא צריך השכלה מיוחדת בשביל לעבוד על מכונת שקיות, אבל צריך איזו קביעות, צריך עבודה של יום-יום, שגרה, היכרות עם המכונה. כל חבר היה בא ומנסה לשנות משהו, מנסה לייעל ולשפר, אבל התוצאה הייתה הפוכה. היום זה שונה עד לקיצוניות השנייה - חברי קיבוץ בכלל לא באים לעבוד בייצור. ניהלתי את המפעל עד 1988, החליף אותי אברמל'ה, אח"כ ניהל עוזי, ואחריו שוב אני - משנת 1994. גדי החליף אותי ב- 2002.

בקדנציה השנייה זה היה שונה. הייתי יותר מנוסה, הרבה יותר מקצועי. צריך להיות זהיר אבל לא יותר מידי, צריך גם לקחת סיכונים. כשניהלתי עשיתי השקעות יחסית גדולות. בקדנציה הראשונה עברנו ל"אלפיונות", ובפעם השנייה הכנסתי את הקו-אקסטרוזיה (יריעה בעלת כמה שכבות). אני התלבטתי על רכישת הדפוס מאלוף, אבל גדי ביצע את הרכישה, וזה היה צעד מאוד נכון. בזמן הקדנציה שלי בולי היה יו"ר של המפעל, והוא היה אדם משכמו ומעלה.

מאז שגדי החליף אותי אני בשיווק, עם דגש על חו"ל. לאורך התקופה היו שינויים בשערי המטבעות, וזה גרם לנו לשנות את ההתייחסות לייצוא. כשהתחלנו לעבוד עם אנגליה, הייתה לנו הזדמנות והקמנו חברת-בת בשם Plastnir U.K, חברה עם שני סוכנים, בלי משרד. עכשיו זה מאוד מתפתח, והחברה תורמת עד 20 אחוז בנפח המכירות. כשהתחלנו תמחרתי לפי 8.4 ₪ לפאונד, אך השער הלך וירד. (היום השער 5.5 ₪ לפאונד) כלומר, לא כדאי לייצא. תוך כמה חודשים עברנו ממוצר רווחי למוצר לא רווחי. כיוון שהמפעל עבד בתפוקה מלאה לשוק המקומי, החלטנו לייצר את המוצרים לאנגליה בטורקיה, כקבלן משנה. במקום להביא לכאן - מייצאים ישירות מטורקיה לאנגליה. שם המפעל גדול מאוד. מייצרים ביום את מה שאנחנו מייצרים בחודש.

עכשיו אנחנו מתמודדים עוד פעם עם שאלת הייצור אצלנו, כיוון שהמכונה החדשה הגדילה את כוח הייצור שלנו, וצריך למצוא לה שוק.

מה היה לך הכי קשה בניהול?

החלק הקשה בכל ניהול הוא ניהול האנשים, זה עיקר הניהול. לפטר בן-אדם זה מאוד קשה, או להגיד לבן-אדם שהוא לא עושה את העבודה כמו שצריך, ואין ברירה. תמיד ניסיתי לנהל בשותפות והבנה, אבל זה לא תמיד עובד.

הדבר השני הוא ההרגשה של האחרייות, שהכל על הכתפיים שלך. נכנסתי לניהול יחסית צעיר, ויש זמנים ששום דבר לא הולך, כל המכונות מתקלקלות ביחד, הכל משתבש, (חוק מרפי), ולא יודעים מה הפתרון. לא יכולתי לישון. קלמן היה אומר לי שיש תקופות כאלה, וטבעו של משבר הוא להסתוות. צריך סבלנות, לא להיכנס לפאניקה, וזה נורא קשה. אחרייות לאנשים אחרים, לפרנסה של משפחות. היום לא הייתי חוזר לניהול של המפעל, גם לא עם התגמול הכספי.

עכשיו אני מנותק קצת מהלחץ היומיומי כאן. אני מחובר ללחץ של אנשים במרחק של 6000 ק"מ. תמיד ביום שישי בצהריים מתחילות לקרות כל התקלות, ולא קל לעבוד מול הטורקים.

מה אתה הכי אוהב בעבודת הניהול?

כמו כולם, אני אוהב שרואים תוצאות. אתה קובע יעדים, ואתה עומד ביעדים. אני נהנה לראות אנשים שעובדים ביחד, ומשיגים את היעד ביחד, ואתה זה שמכוון באיזושהי דרך, וקובע את האווירה. כשיש אווירה טובה ואנשים נהנים מהעבודה, זו הנאה גדולה.

מיקי שוורץ וזאב לנדסמן

ראיון עם עוזי בארי 17/8/2013

הגעתי לפלסטניר בשנת 1988.

נכנסתי לעבוד במחלקת אקסטרוזיה, קיבל אותי **תומס**, והיה גם **ברלס**. **אברמל'ה** היה מנהל המפעל. נכנסתי לעבודה במוטיבציה מאוד גבוהה להשפיע ולתקן את הדברים. התחלנו לעבוד בתפוקות יותר גבוהות. הייתי בא בלילה, מרים את התפוקות, ובבוקר היו מורידים את התפוקות כדי לעבוד יותר לאט. אני ניסיתי להגיע למקסימום תפוקות, לקרוע את המכונה, כמובן יותר עבודה לצוות ולמחלקה. בתקופה שלי המכונות עבדו במקסימום תפוקה וניצולת. **פרננדו** ואני אמרנו שאם נותנים יחס למכונה, היא מתנהגת יפה.

הייתי זמין יום ולילה לתקלות, לעבוד על המכונות, פרננדו היה אחראי על המכונות, ובכל דבר קטן היה קופץ למפעל ועוזר לי. כך, עם צוות מיומן ומקצועי, החזקנו את המחלקה.

עמיקם היה מנהל ייצור, ויום אחד באתי אליו הביתה, ישבנו תחת לעץ, ואמרתי לו שאני רוצה להתקדם. הוא מינה אותי למנהל המחלקה, ומשם המשכתי למנהל תפעול / מנהל ייצור, ואחרי שלוש שנים בחרו אותי לנהל את המפעל. החלפתי את אברמל'ה, שהעביר לי את התפקיד מאוד טוב.

בראש שלי היה לשתף את הצוות בכמה שיותר, וגם היה לי בראש, לשתף את החברים, כי שמעתי בחצר שהחברים מנותקים מהמפעל. אז שיתפנו במה שעושים במפעל, וארגנו גיוסים לשקיות המוזהבות וגם לכריסטמס, והיה ליין אריזות בחדר אוכל, ערבנו את הקיבוץ מה שיותר.

בנושא של ניהול המפעל – ניהלתי כשנתיים וחצי-שלוש. **רפי קורדובה** היה בשיווק ועשה עבודה מאוד טובה, ואז הגענו למסקנה שצריך לתגבר את השיווק, לתת לו עוצמה ותכנון אסטרטגי לטווח ארוך. עלה הרעיון שאקח את מחלקת השיווק, **ואילן** יחליף אותי בניהול. לאילן היה ידע בנושא של מוצרים וקשרים של ייצוא, ועשינו עבודה יפה. אחרי שרפי עזב הכנסתי את **שמוליק קנטור**, והבאנו לקוחות גדולים ומוצרים מיוחדים. עבדתי בפלסטניר עד קיץ 1998, שאז יצאנו לשליחות בבליגה.

מה היה הכי קשה?

הכי קשה היה לי שלא תמיד הצלחתי לדרוש מאנשים לעשות את מה שרציתי, ולא תמיד ידעתי לנווט כך שתהיה מוטיבציה, וגם היה לי קשה לפטר עובדים מהקיבוץ.

מה הכי אהבת?

לראות את המכונות עובדות.

גיוס בחדר-אוכל, אריזות שקיות לייצוא. מצולמים: דפנה פנר, תלי קולקובסקי, מיכל סוורדלו

ראיון עם שמוליק קנטור 7/8/2013

הגעתי לפלסטניר במאי 1995, בלי להכיר בכלל פלסטיקה.

קצת על ההיסטוריה התעסוקתית שלי: לפני שנים עבדתי במפעל לייצור צעצועי עץ, בשנים 92-1989 עבדתי בקיבוץ הארצי, ליוויתי התיישבות צעירה. משם חזרתי לקיבוץ להיות סדרן עבודה, וזה היה תפקיד שזכיתי בו להצלחה, בימים של טרום הפרטה. אחרי זה עבדתי בפחמס, ולאחר מכן בשמן תעשיות, שם עבדתי כמה שנים. כשהפעילות בפתח-תקווה נסגרה ועברה לחיפה, הלכתי להכין קציצות במטבח של עין החורש. ואז התחלתי לחפש מקומות פרנסה חדשים. הגעתי ל"גרנות" לאדם בשם פני, שמצא פנייה מאילן קובלסקי לחזק את נושא המכירות, ואז פני פנה אלי. אני לא ידעתי שום דבר על ניר-אליהו, הכרתי רק את הפשפושק.

מצאתי זמן לראיון – בזמן שבתי נותחה בבי"ח מאיר, קפצתי לניר-אליהו בבוקר בשעה 8:00, ביקשתי להתראיין, כי כבר היה לי אוטו מהקיבוץ. קיבלו אותי בעוגיות עם ריבה של ציונה - אילן ועוזי, וחזרתי לבית חולים. רוח השיחה הייתה טובה, אבל התשובה התמהמהה הרבה מאוד זמן. היו לפני לי עוד כמה הצעות עבודה, אבל במחשבה שלי – פלסטניר היה מקום קטן, די מסכן, שממנו אפשר רק לעלות למעלה. זה נותן אנרגיות חיוביות. ההחלטה שלי הייתה ברורה – לא להיכנס לחברה גדולה ולהיות פיון, אלא לחברה קטנה ולהשפיע.

קיבלתי תשובה אחרי חודשיים שלושה: "בוא". באתי. ישבנו בקרוון עוזי ואני, יצרנו חברות בלתי רגילה. קיבלתי כסא ושולחן. על אותו הכסא אני יושב עד היום, הוא היה של קלמן. (הוא עבר למשרד אחר, להיות מנהל ייצור, והשאיר את הכסא).

נדבכת לכסא

כן נדבקתי למקום.

באתי עם פרספקטיבה – עם ידע ארגוני וידע במכירות, ידע בתפעול. אני חולה על תעשייה. ההורים שלי כל חי דיברו על תעשייה. נשמת תעשייה. שניהם עבדו בפחמס, ובאי ביתנו היו האנשים הקשורים עם המפעל.

פלסטניר בשבילי זה המשפחה. זה ההבדל בין שמוליק עם הקשקשים כלפי חוץ, לבין שמוליק האמיתי. מצאתי מקום שבו אני רואה לא רק תעשייה, אני רואה בו בית. מי שנקלט פה, נקלט לא רק בגלל יכולות אישיות, אלא בגלל שהוא יודע להסתדר עם הצוות. ובמשפחה מותר לריב, אין שום בעיה, מותר לצעוק ומותר להתווכח. במשפחה לא אומרים לך הביתה, כי אתה בבית.

המסר הכי חזק שקיבלתי היה בחדר-אוכל של ניר-אליהו לפני 6 שנים. בא אלי איש מבוגר ואמר לי: "אתה לא מכיר אותי אבל אני מכיר אותך, מה שחשוב לי להגיד לך זה שאתה מסדר לי את הפנסיה, וזה מה שחשוב לי." זה המשפט שהכי יקר לי.

אני מתרגש כשאני בא לחדר האוכל, ואני רואה את שולחן הוותיקים (הנהלת חשבונות ועוד חברים). אני לא בגיל שלהם, אבל אני כל כך מחבב אותם. אני אוהב אנשים מבוגרים, מעריך אותם. אני מפנטז מה אבא שלי היה אומר אם היה רואה אותי בפלסטניר.

חיפשתי מקום שבו אני יכול לתרום ושיש תוצאות לעבודה שלי. אני יכול לציין שאני רואה את זה גם בעובדה שאני לא יכול להיעדר מהעבודה לתקופה ארוכה יותר מכמה ימים, אני לוקח חופשות קצרות, בתקופות החגים, כי קשה לי להיעדר.

המפעל עצמו – אמרתי את זה לאחרונה באחת הפגישות – כשהגעתי לכאן ייצרנו 9 אחוז מן המוצרים לתעשייה. אילן אמר לי: "יש לך משימה להפוך אותנו מ-9 אחוז ל-99 אחוז לקוחות מהתעשייה." והיום אנחנו מייצרים 100 אחוז לתעשייה. הלקוחות שלנו מלפני 15 שנה ועד היום – לא עוזבים אותנו. זה ציון מדהים. השוק הוא קטן ומצומצם, זו תופעה יוצאת דופן. שלושה מפעלים דומים לשלנו נסגרו. הם התחרו אתנו על אותם לקוחות. יש לנו לקוחות גדולים: תנובה, שטראוס, חוגלה, אופק קליר, סנפרוסט ועוד ועוד. בשיווק אנחנו נותנים ללקוחות שרות, אמינות, מחיר, ויכולות טכנולוגיות. פלסטניר לא שוקטת על שמריה, יש התפתחות רבה.

אני חייב להגיד שצריך לניהול כזה... [וכאן מופיע ביטוי שאיננו מתאים לדפוס], ואני חושב שגדי כמנכ"ל עושה פעילות מדהימה. לא כל אחד היה מסוגל לקבל החלטות כל כך כבדות.

המפעל גדל מאוד. מקווה שתהיה לנו עבודה ונוכל למכור תוצרת אחרי שהגדלנו את הפוטנציאל ב-40 אחוז, תודות לאקסטרודר החדש. צריך להבין שהקפיצה הזו בגידול היא עצומה. עכשיו אנחנו עובדים מעבר ליכולתנו. מתחייבים לספק סחורה, כך שכל עיכוב קטן בגלל הפסקת חשמל או חג גורמת לנו לבעיה גדולה. המכונה החדשה תביא אותנו למצב יותר נוח, אבל נצטרך למצוא עוד עבודה..

נצטרך להביא עוד 130 טון בחודש. היום אנחנו מוכרים 410 טון. נגיע ל-530. צריך להעמיד צוות טכנולוגים שיפתחו את המוצרים המיוחדים שהמכונה הזו יכולה לייצר. כיום עובדים לפי חוק האריזות – היעד הוא להקטין את נפח חומר הגלם במוצר הסופי – כלומר בטכנולוגיה מתקדמת יריעה יותר דקה בעלת תכונות מתאימות. הבעיה שאין לנו מקום לגדול. [מדובר על אישורים שמתעכבים שנים רבות אצל מנהל מקרקעי ישראל]

היעדים שלנו היום הם להגדיל פעילות לתחומים נוספים, ולהשיג שיתופי פעולה עם מפעלים אחרים. מטרת התפעול – להקטין עלויות. את המרווח הזה, בין ההכנסה ממכירות לעלות הייצור חייבים להגדיל, וזה מאוד קשה. נדרשת מקצועיות רבה.

אנחנו נבחנים ע"י חברות גדולות שעושות לנו בדיקת כשרות חברתית – על היחס לעובדים. אנחנו מקבלים ציונים טובים. היום קיבלנו ציון גבוה מתנובה, אנחנו ספק קבוע, וזה יפה.

אבל יש בעיה (ולא רק בניר-אליהו) הקיבוץ לא אוהב את התעשייה שלו, תמיד יש מרחק בין הקיבוץ לתעשייה. יש חוסר בקומוניקציה בין המערכת הקיבוצית ובין המערכת המפעלית. יש דירקטוריון שמקבל החלטות, וחברי הקיבוץ מרגישים לא שותפים. החבר הוא בעל מניות, אם היה מקבל יותר מידע על מה שקורה אז הוא היה מרגיש שותף.

תמונה של שקית שיוצרה כפרסומת

קלמן בביתן פלסטניר, תערוכת פלסטיקה

ראיון עם רמי צדפי – 18/8/13

אחרי שחזרנו מהשליחות נכנסתי להחליף את צבי שעסק בייצוא. קלמן ניהל את המפעל כלפי פנים, ואני הייתי מנהל המפעל כלפי חוץ, מול מוסדות ומול קבלנים ואחרים. התחרות בשוק המקומי הייתה קשה, ניסינו למכור לאנגליה אבל זה לא כל כך הלך. כיוון שקצת הכרתי את האמריקאים, התחלנו לפתח את הייצוא לאמריקה.

הכרתי את העבודה של בתי הכל-בו באמריקה: בקופה עומדת המוכרת, פותחת שקית נייר, ובשתי ידיים מניחה את הקניות בפנים. הלקוח יוצא החוצה ומחזיק את שקית הנייר מתחת לבית השחי, כשהיד אוחזת את תחתית השקית שלא תיפתח, שקית מכל צד. הבאנו להם חידוש: שקיות הפלסטיק עם ידיות. (וגם ככה יכלו בעלי הכל-בו לקבל מספר גדול יותר של שקיות באותו משקל), שינוי עצום לקהל האמריקאי.

זה היה כשלון גדול לקניין בפעם הראשונה – הליידיס שמו את השקית בצד, כי חשבו שהיא לא חזקה מספיק. מה עשינו? הכנסנו טרקי (תרנגול הודו גדול) לשקיות, השקיות החזיקו מעמד, והלקוחות השתכנעו. הבאתי את ולרשטיין, הכנסתי אותו לעבודה עם פלסטניר ויצרנו אתו את הקשרים הטובים והקרובים. הוא היה חרדי מודרני. כשהגיע לארץ הייתי לוקח אותו לטיולי תנ"ך.

הוא היה אומר: Rami, you should be a Rabbi (רמי, אתה צריך להיות רבי)

עשינו אז את השקיות העצומות לאלכסנדר'ס, ואת השקיות לקיי-מרט.

בייצוא לאירופה לא כל-כך הצלחנו, וגם היו כמה כישלונות. בהולנד היה קניין שלא שילם, ברוך גדול... ומכולה שלמה של שקיות לאירלנד שייצרנו וכל השקיות היו שקיות דפוקות... לא הייתה בקרת איכות.

אח"כ למדנו שצריך לתת פיקוח טיב... החברים במשמרות עבדו כמיטב יכולתם, אבל פיקוח על הטיב – זה לא היה אידיאלי. מחלות ילדות.

מה היה לך הכי קשה?

המנהלים עבדו משמרות כמו כולם, והיינו צריכים לעבוד על כל המכונות. היה לזה ערך של דוגמא אישית, אבל מבחינת התוצרת לא כל-כך. מה עוד? הכי קשה? לגמור עסקאות עם השוק. עד שלא ראית שהעסקה גמורה, זה היה קשה. ואז לא ראו בעין יפה שאתה נוסע לאמריקה, זה לא תמיד היה נוח.

סיפור: קלמן מתקשר אלי מאירופה ואומר: סע מייד לדנמרק יש קליינט שרוצה להיפגש.

אני בא ומכין הצעות מחיר למוצרים, כל היום במשרד. זכרתי שיש בקופנהגן גן יפה-גן טיבולי. אני מסיים בערב את העבודה וחושב שאני תיכף רץ לגן. אני אומר לקליינט שלום, ואז הוא אומר מה שלום, אנחנו נפגשים הערב במסעדת דגים מפוארת. כמובן שלא הצלחתי להגיע לגן, ודגים אני בכלל לא סובל.

מה הכי אהבת בעבודה?

לראות מכולה מתמלאת, כל החומר מוכן, המשאית הגיעה, קלמן רץ עם הקלארק. יש ניירת ואתה רץ אתה לבנק. המכולה נסגרת ויוצאת לדרך.

אהבתי גם את החברותא, הרוב היו חברי משק, והיה טוב לעבוד, היינו חברים טובים.

ציונה – מונולוג של חברה ותיקה (נכתב בשנת 1981)

מגישה בסינור לבן ופנים מאירים
אח, אלה היו ימים...

ולאחר ארוחת הערב הצנועה
הקשבה לרדיו היחיד בסביבה
ובמקום לשקוע בכורסאות מרופדות
שרנו ורקדנו עד כלות הכוחות
וכמו שמשופר על ימים ראשונים
גם אנו היינו חלוצים אמיתיים.
[...]

היום התרגלנו להסעות מסודרות
רכב לחבר ושאר מותרות
והרבה חברים בעלי עמדה
מחזיקים על ידם מכונית צמודה.
אבל אז –

גם מכפר-סבא הלכנו ברגל
אבא ואימא וילד וילדה
ואישה הרה צועדת לאיטה.
ומה בדבר שחרור האישה?
עבדנו קשה בכל עבודה, גם בקטיפי וגם באסיף
וכאשר הבטן גדלה ותפחה, משכנו בעול ללא הפוגה,
עד שהגיע יום הלידה
שלא כמו היום, שמן הלילה הראשון
כמו דוגרת, האישה מתיישבת,
וזהו...

אז מה הייתי רוצה?
להיות שוב כזאת חלוצה? עם חולצה לבנה וחצאית
כחולה?
לחזור לאותם ימים ראשונים? לעבור שוב את אותם
הקשיים?
חס וחלילה, לא ולא, אני שמחה עם מה שיש,
אך לא תזיק גם קצת תזכורת
ועוד טיפטיפה ביקורת
וחבל שאי אפשר לבנינו ולבנותינו
וגם לכל המקטרים, שאינם כה מרוצים,
לטעום את הטעם של אותם ימים, של פעם,
כי רק אם נזכור ימים ראשונים
נדע להעריך את מה שיש,
שלא נפל מן השמים
אלא הושג בעמל כפיים ובזיעת אפיים...

מוקדש לחברים הוותיקים אשר תרמו
מכוחם וממרצם, היו שותפים לבניית
המפעל, ולא זכו להגיע ליום הזה.
אנחנו מעריכים וזוכרים,
צוות העובדים.

יושבת בכורסה המרופדת מחדש,
שותה כוס קפה, טועמת עוגה,
מסתכלת (בצבעו!) בסבך החיים
של משפחת יואינג בדאלאס הרחוקה
וחושבת:
לו לפני שלושים שנה
היו לי אומרים
שכך יראו החיים –
הייתי צוחקת ונופלת מהכיסא
לו היה לנו אז מין רהיט כזה...

כי בחדר קטן עם שש מיטות
וארגז של תנובה מצרך מותרות
לא היה ארון, לא שולחן, לא כורסה
וכל רווקה
קיבלה את ידידה
ישר לתוך המיטה...
ועשו את מעשיהם מתחת לשמיכה
כי מעבר לגדר היציאה אסורה
וטובה חברתם של פשפשים ועכברים
ממטר יריות של אויבים ומחבלים...

ומה עושים עם צרכים טבעיים מסוג אחר?
יש צריף קטן ליד הגדר
שני תאים, שני חורים
מעל הבור.
ולפעמים גם תור
ובכל זה אפשר להיזכר
כאשר מניחים את התחת
על אסלה מצוחצחת...

ניגשת למקרר המלא כל טוב
וזוכרת את אותם ימי הקיצוב
כאשר לכל תרנגולת היה סכין בתחת
ורק חצי ביצה הונחה בצלחת
ומי שרצה ביצה שלמה
אכל שבעה זיתים במקומה.

מוזר היום להיזכר
אבל על בשר – לא היה מה לדבר.
אכלנו הרבה מרק ותפוחי אדמה
ובארוחת ארבע – שתינו תה עם המון ריבה,
ואם בכל זאת נשארנו רעבים –
קינחנו בתפוז והרבה ענבים.
חדר אוכל מצוחצח
קירות מבריקים

מכונות חיתוך

מכונות אקסטרוזיה

כך זה נראה בשנת 2012
היום, 2013, זה נראה לגמרי אחרת

אריה ברזילי בממלכת
הזבילים

יעקב מזרחי והמשאית

עודד נסל בביתן פלסטניר
בתערוכת אריזות

1995 - קלמן גביש, זאב שלמון, סולי שר

צוות האריזה האגדי של יוסף קושמרו. מימין: יעקב גביש,
אנט רוסו, יהודית ברזילי, יוסף קושמרו, חיים סגל